

Posudek vedoucího práce

Katarína Čuláková: Spravedlnost v právu na příkladě ... E. A. Hoebela

Práce je vcelku pečlivě vypravena, nesčetné jazykové a pravopisné chyby lze zčásti prominout autorce ze Slovenska. Má přiměřenou bibliografii a vcelku pečlivě cituje, i když hlavní pramen studovala v českém překladu a hojně citáty mohla prostě kopírovat.

Spolupráce se studentkou probíhala sice dlouho, ale dosti neuspokojivě. Téma, původně nerozumně široké („Spravedlnost v právu“), si studentka v poslední době zúžila – možná zase až příliš. Ve skutečnosti se tedy jedná o jakýsi komentář k Hoebelově právní antropologii, doplněný vlastní četbou. Horší je, že práce po změně silně odbyla pojem spravedlnosti, jehož pojednání na str. 10 – 22 je hodně neuspořádané a neúplné.

Autorka nejprve bere spravedlnost jako celek, ocituje řadu více méně skeptických poznámek, které většinou nic neříkají, a teprve potom začne hledat nějaké rozdělení. Aristotelovu a Tomášovu definici (str. 10) mylně přisoudila Pieperovi. Aristotelovo velmi užitečné dělení na retributivní a distributivní je vyloženo špatně (str. 12): právě retributivní (či komutativní) řídí vztahy mezi rovnoprávnými stranami a vyrovnává vzniklé nerovnováhy, kdežto distributivní řídí rozdělování statků a břemen. Celý výklad trpí neuvěřitelnou nejasností pojmovou – jediný příklad: „*Za iustitia legalis* je možné považovat jakékoliv právní pravidlo (!)“ (str. 13), ač jsme se před chvílí dozvěděli, že spravedlnost je jakousi cílovou normou práva. Právo se prý zabývá „především skutkovou podstatou činu“ (str. 14) atd. Místy je text zcela bezobsažný: „Nedovedu posoudit jestli je to spravedlivé ... stěží se dá očekávat, že to dokáže soud, proto mám za to, že nejlepší je posuzovat rovně, tj. spravedlivě danou situaci...“ (pasáž na str. 15, odst 2.)

Práce tedy vykazuje podstatné nedostatky, přesto ji po zralé úvaze doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit jako **dobrou, 24-27 body**.

V Praze 6.6.2007

Prof. Jan Sokol